

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/72/2019
Identifikačné číslo spisu:	7816207097
Dátum vydania rozhodnutia:	27.01.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:7816207097.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Bajánkovej a členov senátu JUDr. Viery Petrikovej a JUDr. Jany Haluškovej, v právnej veci žalobcov: 1/ N. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXX, 2/ N. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX, obaja žalobcovia zastúpení JUDr. Alexandrom Milkom, advokátom so sídlom Cyrila a Metoda 4, Rožňava, proti žalovanému: N. N., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom S. XXX, právne zastúpený JUDr. Slavomírou Huszthyovou, advokátkou so sídlom Za amfiteátrom 10, 040 01 Košice, o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, vedenej na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 6C/158/2016, o dovolaní žalobcov proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach 11Co/57/2018-103 zo dňa 10.10.2018, takto

rozhodol:

Dovolanie žalobcov z a m i e t a.

Žalovanému priznáva voči žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Žalobcovia 1/ a 2/ sa žalobou podanou na súd prvej inštancie dňa 29.09.2016 domáhali určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam evidovaným Okresným úradom Rožňava, katastrálny odbor na LV č. XXX, parc. č. XXX/XX zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX. m2, rodinný dom so súp. číslom XXX na parc. č. XXX/XX, parc. č. XXX/X zastavané plochy a nádvoria o výmere XXX m2 a parc. č. XX, záhrady o výmere XXX m2, k. ú. S., obec S., okres B., a to tak, že tieto patria do bezpodielového spoluvlastníctva žalobcov 1/, 2/. Žalobcovia 1/ a 2/ nadobudli vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na základe kúpnej zmluvy zo dňa 09.10.2008, ktorej vklad bol povolený dňa 14.11.2008, č. konania V XXXX/XX Správou katastra Rožňava. Predmetné nehnuteľnosti im odpredal syn N. B. V čase podania žaloby bol vlastníkom predmetných nehnuteľností žalovaný, ktorý mal tieto nehnuteľnosti nadobudnúť v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom K. I. J., č. k. EX/366/2005, 9Er/176/2005. Súdny exekútor vykonal dražbu predmetných nehnuteľností dňa 24.10.2008 a žalovanému ako vydražiteľovi bol udelený príklep. OS Rožňava, sp. zn.: 9Er/176/2005-173 dňa 12.01.2019 uznesením schválil príklep žalovanému. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 28.01.2009. Syn žalobcov 1/ a 2/ v čase, keď prebiehalo exekučné konanie 9Er/176/2005 previedol

vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam na rodičov. Správa katastra povolila vklad dňa 14.11.2008, č. k.: V 2152/08 a do katastra bola táto zmena vlastníctva zapísaná pod položkou 43/08 na LV č. XXX. Uznesením OS Rožňava 9Er/176/2005-173 zo dňa 12.01.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28.01.2009 bol schválený príklep udelený žalovanému na dražbe konanej 24.10.2008. Bolo teda nepochybné to, že žalovaný schválením príklepu nadobudol vlastnícke právo spätne ku dňu 24.10.2008 a počas doby od udelenia príklepu do doby jeho schválenia súdom nadobudli vlastnícke právo žalobcovia 1/ a 2/ vkladom vlastníckeho práva dňa 14.11.2008. Keďže žalobcovia 1/ a 2/ nadobudli vlastnícke právo dňa 14.11.2008 po tom, ako vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudol udelením príklepu dňa 24.10.2008 žalovaný, vzniklo duplicitné vlastníctvo k sporným nehnuteľnostiam. Podľa § 36a katastrálneho zákona, ak je vlastnícke právo k nehnuteľnosti zapísané na liste vlastníctva a na vykonanie záznamu je predložená ďalšia verejná listina alebo iná listina, ktorá nevychádza z údajov katastra, správa katastra nevykoná záznam a vráti verejnú listinu alebo inú listinu tomu, v koho prospech právo k nehnuteľnosti svedčí podľa listiny alebo tomu, kto ju predložil a vyzve dotknuté osoby, aby uzavreli dohodu alebo podali návrh na súde na určenie práva k nehnuteľnosti.

2. Súd prvej inštancie rozsudkom zo dňa 19.09.2017 sp. zn. 6C/158/2016-73 žalobu žalobcov zamietol a žalovanému priznal náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci vo výške 100 %.

Súd prvej inštancie vykonal rozsiahle dokazovanie, z ktorého vyvodil, že otázkou určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli predmetom tejto žaloby sa súd ako predbežnou otázkou opakovane zaoberal v iných konaniach a zakaždým zhodne konštatoval, že vlastnícke právo svedčí žalovanému, a to konkrétne v právoplatnom uznesení tunajšieho súdu č. k. 9Er/176/2005-173 zo dňa 12.1.2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 28.1.2009, v rozsudku tunajšieho súdu č. k. 4C/65/2009-63 zo dňa 22.10.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť 9.8.2010, v potvrdzujúcom rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10.6.2010 sp. zn. 1Co/34/2010-86, v medzitýmnom rozsudku tunajšieho súdu č. k. 10C/13/2011-85 zo dňa 13.04.2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 26.03.2012, ako aj v rozsudku tunajšieho súdu č. k. 10C/13/2011-408 zo dňa 02.08.2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/542/2016 zo dňa 03.10.2017.

Nepreukázalo sa pravdivým tvrdenie žalobcov, že súd sa v týchto konaniach nezaoberal všetkými námietkami týkajúcimi sa určenia vlastníckeho práva, nakoľko odvolacie dôvody v odvolaní proti rozsudku tunajšieho súdu č. k. 10C/13/2011-408 zo dňa 02.08.2016, boli úplne totožné s argumentáciou uvádzanou v žalobe. Krajský súd po preskúmaní rozsudku, odvolania a namietaných skutočností napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a konštatoval, že je nespochybniteľnou skutočnosťou, že žalobca (v tomto konaní žalovaný) sa stal vlastníkom nehnuteľností, za užívanie ktorých sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia, už 24.10.2008, kedy mu bol udelený príklep a skutočnosť, že súd schválil príklep až 12.1.2009, nemá na deň vzniku jeho vlastníckeho práva nijaký vplyv. Súd sa preto aj v tomto konaní stotožnil s predchádzajúcimi rozhodnutiami prvostupňového, ako aj odvolacieho súdu a konštatoval, že je nepochybné, že žalovaný sa stal vlastníkom nehnuteľností dňa 24.10.2008, keď bol udelený príklep na dražbe a OS Rožňava tento príklep schválil uznesením zo dňa 12.1.2009. Teda po dni 24.10.2008 sa už nemohol nikto účinne stať vlastníkom predmetnej nehnuteľnosti, teda nemohli sa nimi stať ani žalobcovia na základe kúpnej zmluvy zo dňa 9.10.2008, ktorou im odpredal predmetné nehnuteľnosti.

Preto bolo bezpredmetné zaoberať sa posudzovaním právneho úkonu povinného N. B.B., syna žalobcov v exekučnom konaní - uvedenou kúpnu zmluvou a jej prípadnou platnosťou alebo neplatnosťou. Rovnako sa súd stotožnil s postupom Okresného úradu, katastrálneho odboru, kedy mal zato, že nebol daný dôvod na postup podľa ust. § 36a katastrálneho zákona. Katastrálny úrad postupoval správne, pokiaľ vykonal zápis záznamom na základe uznesenia Okresného súdu Rožňava zo dňa 12.1.2009, sp. zn. 9Er/176/2005-173 o schválení príklepu daného žalovanému.

Súd prvej inštancie sa vysporiadal aj s námietkou žalobcov, že žalovaný nevydražil v dražbe totožnú nehnuteľnosť, teda že sa nejednalo o rodinný dom súpisné číslo XXX ale o rozostavanú stavbu a že v katastri mala byť po uzavretí kúpnej zmluvy a začatí katastrálneho konania zapísaná plomba a nemohla byť prevádzaná nehnuteľnosť. Súd prvej inštancie poukázal na rozsudok tohto súdu č. k. 10C/13/2011-408 zo dňa 02.08.2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 5Co/542/2016 zo dňa 03.10.2017, a to v odsekoch č. 33, 34 (kedy konštatoval, že vždy sa jednalo tak pri dražbe nehnuteľností dňa 24.10.2008, ako aj pri schválení príklepu uznesením 9Er/176/2005 zo dňa

12.01.2009, ako aj pri vydaní rozsudku 4C/65/2009 zo dňa 22.10.2009 o vypratání nehnuteľnosti, pri uzatváraní kúpnej zmluvy žalovaným N. B. zo dňa 09.10.2008 včítane dodatku z 11.11.2008, ako aj pri vydaní tohto rozsudku o tú istú nehnuteľnosť, teda dokončený rodinný dom so súpisným číslom XXX na parcele XXX/XX a parcely KNC XX - záhrady o výmere XXX m², KNC XXX/X - zastavané plochy a nádvoría o výmere XXX m² a KNC XXX/XX - zastavané plochy a nádvoría o výmere XXX. m² (predtým parcela XXX/X mala výmeru XXX m², čo predstavuje súčet výmery XXX. m² a XXX m²). Syn žalobcov 1/ a 2/ sa nesprávne domnieval, že ak odpredá svoje nehnuteľnosti, vyhne sa povinnosti zaplatiť svoj dlh z exekučného titulu, na základe ktorého začalo exekučné konanie EX/366/2005 pred exekútorom K. I. J.. Vzhľadom na vyššie uvedené, súd žalobu žalobcov ako nedôvodnú zamietol.

3. Krajský súd v Košiciach (ďalej ako „odvolací súd“) na odvolanie žalobcov rozsudkom z 10. októbra 2018 sp. zn. 11Co/57/2018-103 potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie a žalobcom uložil povinnosť nahradiť žalovanému 100 % trovy odvolacieho konania.

Odvolací súd sa so spôsobom právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie plne stotožnil a za celkom správny považoval jeho záver, že žalovaný nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam udelením príklepu na dražbe dňa 24.10.2008, a preto dňa 14.11.2008, kedy došlo k povoleniu vkladu vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam na základe kúpnej zmluvy zo dňa 9.10.2008, žalobcovia už nemohli nadobudnúť vlastníctvo k nehnuteľnostiam od N. B. N... Odlišný právny názor žalobcov bol vo svojej podstate vystavaný priamo nie na spochybňovaní nadobúdacieho titulu žalovaného, keďže nepriamo, avšak len v nekonkrétnej rovine žalobcovia tvrdili, že pri výkone exekúcie mal byť porušený zákon, ale na ich presvedčení, že i oni nehnuteľnosti platne nadobudli, a že teda došlo k vzniku stavu „duplicitného“ vlastníctva. Ich argumentácia bola teda vystavaná na predpoklade o právnej prípustnosti takého usporiadania, aby vec mala viacerých vlastníkov s plným rozsahom vlastníckych práv a povinností. Takéto nazeranie na otázku vlastníckeho práva však formálne nemá oporu v právnom poriadku a podľa úvahy odvolacieho súdu materiálne bolo s týmto právnym inštitútom nezlučiteľné. Odvolací súd v tejto súvislosti dal do pozornosti, že v zmysle ust. § 136 Občianskeho zákonníka, vec môže byť (len) v spoluvlastníctve viacerých osôb, čo znamená, že ak vlastníctvo k tej istej veci patrí dvom alebo viacerým osobám, ide vždy o spoluvlastníctvo. Praktickým dôsledkom tohto, jedine prípustného zákonného usporiadania vzťahu viacerých osôb k veci je, že s nadobudnutím výlučného vlastníctva k veci inou osobou dovtedajší vlastníak nevyhnutne, vždy a bez výnimky prestáva byť jej vlastníkom. V danom prípade takto stratil udelením príklepu na dražbe žalovanému vlastnícke právo k nehnuteľnostiam N. B. N... Zaniklo tým mimo iných tiež jeho právo disponovať s nehnuteľnosťami a splnenie jeho právnej povinnosti (účinne) previesť nehnuteľnosti na žalobcov, vyplývajúcej z kúpnej zmluvy zo dňa 9.10.2008 sa tak stalo právne nemožným. Následkom toho podľa názoru odvolacieho súdu, záväzky z tejto kúpnej zmluvy, pokiaľ by mala byť posúdená ako platná, i tak zanikli podľa ust. § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka a povolenie vkladu vlastníckeho práva na jej základe v katastri nehnuteľností v prospech žalobcov, by nevyhnutne muselo byť v konečnom dôsledku ponímané ako nesprávne. Na podklade týchto úvah odvolací súd považoval za celkom správnu myšlienkovú konštrukciu súdu prvej inštancie o právnej bezvýznamnosti pre rozhodnutie o žalobe žalobcami nastolenej otázky platnosti ich nadobúdacieho titulu. Pokiaľ žalobcovia v odvolaní vytkli nezákonnosť postupu v exekučnom konaní, odvolací súd poznamenal, že otázku zákonnosti priebehu exekúcie nebolo možné v tomto konaní riešiť, keďže patrila do kompetencie exekučného súdu (por. napr. nález ÚS SR sp. zn. I ÚS 726/2016 zo dňa 8.3.2017). S námietkou žalobcov, ktorá vo svojej podstate vytýkala vtedajšej Správe katastra Rožňava nesprávnosť postupu, sa sčasti vysporiadal už súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku. Majúc na zreteli požiadavku jednotnosti a komplexnosti civilného sporového konania, výrazom ktorej je tiež právnou praxou aprobovaná prípustnosť korekcie nesprávností, ktorých sa dopustil súd prvej inštancie v odvolacom konaní (por. napr. rozhodnutie EŠLP vo veci Adolf proti Rakúsku) odvolací súd k týmto dôvodom dodal, že zápis vlastníckeho práva v prospech žalovaného bol v katastri nehnuteľností vykonaný záznamom, ktorý nemal konštitutívne účinky, a preto akékoľvek úvahy v smere ne/správnosti tohto zápisu boli nevyhnutne právne bezvýznamné, keďže ako správne právne uzavrel aj súd prvej inštancie, žalovaný nadobudol vlastnícke právo k nehnuteľnostiam okamihom udelenia príklepu.

4. Proti uvedenému rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalobcovia (ďalej ako „dovolatelia“) dovolanie zo dňa 11.01.2019, prípustnosť ktorého odôvodnili poukazom na § 421 ods. 1 písm. a/ CSP.

Podľa dovolateľov rozhodnutie odvolacieho súdu spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, a to v tom, že súd náležite nevyhodnotil a nezohľadnil ustanovenie § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 61a ods. 2 Exekučného poriadku a v nesprávnom právnom závere o tom, že povinný v exekúcii nerešpektoval všeobecný zákaz exekútora na nakladanie s majetkom, a preto prevod, ktorý uskutočnil v rámci exekúcie, je absolútne neplatným právnym úkonom, čo je v rozpore s nálezom Ústavného súdu III. ÚS 51/2014 a III. ÚS 20/08 a rozhodnutím NS SR z 25.11. 2008 sp. zn. 4Cdo/107/2007. Podľa posledne uvedeného rozhodnutia Najvyššieho súdu SR skutočnosť, že povinný porušil zákaz nakladať s majetkom podliehajúcim exekúcii, ktorý uložil súdny exekútor v upovedomení o začatí exekúcie nemá za následok neplatnosť právneho úkonu povinného, ktorý tento zákaz porušil, ale vznik práva oprávneného odporovať tomuto právnemu úkonu povinného v zmysle § 42a a 42b OZ a domáhať sa určenia, že ide o právny úkon, ktorý je voči oprávnenému neúčinný.

Rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom krajského súdu je v rozpore aj s nálezmi Ústavného súdu SR III. ÚS 51/2014 a III. ÚS 20/08, v zmysle ktorých exekučné konanie vedené súdnym exekútorom, hoci na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti, na ktoré bolo predtým zriadené zmluvné záložné právo, nemal súhlas prednostného záložného veriteľa, čím nebolo vyhovené požiadavkám ustanoveným v § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 61a ods. 2 Exekučného poriadku. Z listu vlastníctva č. XXX k. ú. S. vyplývalo, že k nehnuteľnosti, ku ktorým sa dovolatelia domáhajú vlastníckeho práva, a ktoré boli predmetom exekučného konania bolo zmluvou o zriadení záložného práva č. R III 340/92 zriadené záložné právo v prospech Slovenskej štátnej sporiteľni v Rožňave. Exekútor viedol exekúciu a vykonal dražbu predmetných nehnuteľností a udelil príklep žalovanému, ktorý nebol záložným veriteľom, bez toho, aby mal súhlas prednostného záložného veriteľa. Exekútor porušil ust. § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie na záloh možno viesť iba vtedy, ak oprávnený je záložný veriteľ alebo ak záložný veriteľ s výkonom rozhodnutia alebo s exekúciou súhlasí, ako aj ust. § 61a ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého exekučné konanie na záloh možno viesť iba vtedy, ak oprávneným je záložný veriteľ alebo ak záložný veriteľ s exekúciou súhlasí.

Dovolatelia poukázali aj na skutočnosť, že žalovaný nevydražil v dražbe totožnú nehnuteľnosť, teda rodinný dom súp. číslo XXX ako dom dokončený, skolaudovaný, ale nadobudol rozostavanú stavbu a súdy svoje rozhodnutia náležite neodôvodnili, ale odkázali len na zdôvodnenie rozhodnutia rozsudku OS Rožňava 10C/13/2011.

Záverom dovolatelia žiadali zrušiť rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10.10.2018 č. k.: 11Co/57/2018-103 a vec vrátiť Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

5. K dovolaniu dovolateľov sa vyjadril žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 10.04.2019. Žalobcami podané dovolanie navrhol Najvyššiemu súdu SR odmietnuť podľa ust. § 447 písm. c) CSP eventuálne zamietnuť podľa ust. § 448 CSP a priznať mu nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu považoval za vecne správny a správne odôvodnený. Poukázal na skutočnosť, že dovolanie je obsahovo takmer totožné s odvolaním žalobcov. Žalovaný reagoval aj na novú námietku dovolateľov týkajúcu sa údajnej nezákonnosti exekučného konania predajom sporných nehnuteľností bez súhlasu záložných veriteľov. Podľa žalovaného táto námietka nezakladá dovolací dôvod, bola vznesená po vyhlásení uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým sa dokazovanie skončilo, a dovolací súd by na ňu nemal podľa názoru žalovaného prihliadať. Navyše otázku zákonnosti priebehu exekúcie nebolo možné riešiť v tomto konaní, pretože patrí do právomoci exekučného súdu. Žalobcovia navyše neboli nositeľmi práva namietať neprípustnosť exekúcie za záložných veriteľov.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie bolo podané včas (§ 424 CSP), a to oprávneným subjektom (§ 427 CSP), zastúpeným podľa § 429 ods. 1 CSP skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti, pričom zistil, že dovolanie je potrebné zamietnuť.

7. V zmysle § 420 CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť

samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

9. Dovolanie prípustné podľa § 421 CSP možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

10. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

11. V uvedenom prípade vyvodzoval dovolateľ výslovne prípustnosť dovolania z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ CSP a po preskúmaní obsahu dovolania dovolacím súdom tento konštatuje, že z obsahu podaného dovolania možno vyvodiť prípustnosť aj podľa ust. § 420 písm. f/ CSP.

12. Prípustnosť dovolania podľa ust. § 420 písm. f/ CSP (súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces) možno vyvodiť z argumentácie dovolateľov, ktorí sa nestotožnili s odôvodneniami rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj odvolacieho súdu, že žalovaný nevydražil v dražbe totožnú nehnuteľnosť, teda rodinný dom súp. číslo XXX ako dom dokončený, skolaudovaný, ale nadobudol rozostavanú stavbu a súdy svoje rozhodnutia náležite neodôvodnili, ale odkázali len na zdôvodnenie rozhodnutia rozsudku OS Rožňava 10C/13/2011.

13. Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v bode 13 na túto odvoláciu námietku uviedol, že súd prvej inštancie podrobne opísal postupnosť právnych skutočností a nimi vyvolaných zmien zápisu v katastri nehnuteľností, na podklade ktorých podľa odvolacieho súdu možno jeho záver o totožnosti vydraženej a spornej stavby považovať za plne opodstatnený. Zo správy Katastrálneho odboru Okresného úradu Rožňava nevyplýva a čo je ešte podstatnejšie žalobcovia netvrdili existenciu inej, do úvahy prichádzajúcej a v právnych úkonoch zameniteľnej stavby, z čoho možno nad akúkoľvek pochybnosť vyvodiť, že žalobcovia vo svojej podstate nespochybňujú totožnosť stavby v jej materiálnom chápaní, ale len spôsob jej formálneho označovania.

14. Preskúmaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v tejto časti dovolací súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku odvolacieho súdu spĺňa podľa názoru dovolacieho súdu všetky zákonné kritériá v zmysle ustanovenia § 393 CSP. V reakcii na dovolacie argumenty dovolateľov dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, pričom to rozhodne nie je tento prípad. Z ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu vyplýva, že prípadný nedostatok riadneho odôvodnenia dovolaním napadnutého rozhodnutia, nedostatočne zistený skutkový stav alebo nesprávne právne posúdenie veci nezakladá vadu konania podľa § 420 písm. f/ CSP. Dovolací súd považuje za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní,

ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05). Ako vyplýva aj z judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom odvolacieho súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho rozhodnutia (napr. I. ÚS 188/06).

15. Dovolateľa uplatnili dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ CSP. V zmysle § 421 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu. Dovolateľa uviedli, že rozhodnutie súdu prvej inštancie v spojení s rozsudkom krajského súdu je v rozpore s nálezmi Ústavného súdu SR III. ÚS 51/2014 a III. ÚS 20/08, v zmysle ktorých exekučné konanie vedené súdnym exekútorom, hoci na vykonanie exekúcie predajom nehnuteľnosti, na ktoré bolo predtým zriadené zmluvné záložné právo, nemal súhlas prednostného záložného veriteľa, čím nebolo vyhovené požiadavkám ustanoveným v § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka a § 61a ods. 2 Exekučného poriadku. Exekútor viedol exekúciu a vykonal dražbu predmetných nehnuteľností a udelil príklep žalovanému, ktorý nebol záložným veriteľom, bez toho, aby mal súhlas prednostného záložného veriteľa. Exekútor tak porušil ust. § 151h ods. 6 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého konanie o výkon rozhodnutia alebo exekučné konanie na záloh možno viesť iba vtedy ak oprávnený je záložný veriteľ alebo ak záložný veriteľ s výkonom rozhodnutia alebo s exekúciou súhlasí, ako aj ust. § 61a ods. 2 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého exekučné konanie na záloh možno viesť iba vtedy, ak oprávneným je záložný veriteľ alebo ak záložný veriteľ s exekúciou súhlasí.

16. Dovolací súd uvádza, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Musí ísť o právnú otázku, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej neviedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť považovaná za významnú z hľadiska tohto ustanovenia. Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 CSP musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní (a to jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom).

17. K dovolateľmi nastolenej otázke dovolací súd uvádza, že riešenie problematiky vykonania exekúcie predajom nehnuteľnosti, na ktorej bolo predtým zriadené zmluvné záložné právo, bez súhlasu prednostného záložného veriteľa, nie je možné považovať za otázku, od ktorej by záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo založené na tejto otázke, odvolací súd ako ani súd prvej inštancie sa touto problematikou v odôvodnení svojich rozsudkov nezaoberali, nebola predmetom prieskumu odvolacieho súdu. Odvolací súd založil svoje rozhodnutie na právnej konštrukcii, že v danom prípade takto stratil udelením príklepu na dražbe žalovanému vlastnícke právo k nehnuteľnostiam N. B. N.. Zaniklo tým mimo iných tiež jeho právo disponovať s nehnuteľnosťami a splnenie jeho právnej povinnosti (účinne) previesť nehnuteľnosti na žalobcov, vyplývajúcej z kúpnej zmluvy zo dňa 9.10.2008 sa tak stalo právne nemožným. Následkom toho podľa názoru odvolacieho súdu, záväzky z tejto kúpnej zmluvy, pokiaľ by mala byť posúdená ako platná, i tak zanikli podľa ust. § 575 ods. 1 Občianskeho zákonníka a povolenie vkladu vlastníckeho práva na jej základe v katastri nehnuteľností v prospech žalobcov, by nevyhnutne muselo byť v konečnom dôsledku ponímané ako nesprávne. Na podklade týchto úvah odvolací súd považoval za celkom správnu myšlienkovú konštrukciu súdu prvej inštancie o právnej bezvýznamnosti pre rozhodnutie o žalobe žalobcami nastolenej otázky platnosti ich nadobúdacieho titulu.

18. Z vyššie uvedeného vyplýva, že nie je možné konštatovať odklon od dovolateľmi uvedených

rozhodnutí - a to nálezov Ústavného súdu SR III. ÚS 51/2014 a III. ÚS 20/08, nakoľko nimi prejednávaná problematika (súhlas záložného veriteľa na predaj zálohu v exekučnom konaní ako podmienka vedenia exekučného konania na záloh a zriadenia exekučného záložného práva na záloh) nebola predmetom prieskumu odvolacieho súdu a jeho rozhodnutie nebolo založené na záveroch uvedených v dvoch vyššie zmienených nálezoach. Z uvedeného dôvodu preto dovolanie dovolateľa podľa ustanovenia § 448 zamietol.

19. Dovolací súd rozhodol o trovách dovolacieho konania podľa ustanovenia § 255 ods.1 CSP. Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný mal plný úspech vo veci, dovolací súd mu tak priznal voči žalobcovi 1/ a žalobcovi 2/ nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

20. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok